

HÁROMSZÁZ

LEFLER

GYÖRGY

HAIKU

– Csak hang vagy, és semmi más! – fakadt ki az ókori görög (s tegyük hozzá: rop-pant éhes) filozófus a tollától megfosztott pacsirta láttán. Ez, a maga frivolságában is kedves kép kéredezkedett az újabb, a háromszáz haikut tartalmazó verskötetem fülszövegébe. De miért is?

Azért, mert a haiku, e háromsoros, mindössze tizenhét (5–7–5) szótagot számláló japán versforma leginkább ama lecsupaszított csöpp madárra emlékeztet. A kis pacsirta lényegére tapintott az éhsége elverésében csalódott filozófusunk, midőn csupán hangnak nevezte a szép énekű madarat. A haiku-vers szemléletmást sem több, mint egy póre pacsirta, s a lényege is ugyanaz!

Más megközelítésből a haiku leginkább egy tusrajzra hasonlít. Csupán egy természeti kép pillanatát, körvonalát felmutató finom vonalú, fekete tusrajzra, amit aztán az olvasó lelke színezhets ki. Ady, Kosztolányi, József Attila mellett számos kortárs költőnk is betekintést nyert a haiku világába. Nem könnyű világ! Nehézségét éppen egyszerűsége, tömörsége adja.

LEFLER GYÖRGY:
HÁROMSZÁZ HAIKU

Versek

L 42

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

Helytörténeli gyűjtemény Nyíregyháza 2014.

© Lefler György 2014

Borítóterv, tördelés:

Szemán Attila

Illusztráció:

Szabó Tibor grafikusművész

Felelős kiadó:

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár igazgatója

ISBN: 978-963-7281-65-5

Készült:

Kiss János nyomdájában, Nyíregyháza

**GESZTENYEBUROK
NYÍLIK**

1.

Gesztenyeburok
nyílik, s lám, én sem tudom,
merre gurulok.

2.

Az ősz írt nekem.
Rőt krikszkraksz zöld levélen:
– Holnap érkezem!

3.

Őszlevélkék, csöpp
rőzse-dalok, énrám itt
lelt Párisotok.

4.

Pupilládba a
nyárvég darazsa váj, s fáj
e fullánkjárt táj.

5.

A zöld megfáradt.
Impresszionistáknak
kever színt az ősz.

6.

Széplelkű felhő
firkant ősz-verseket, mik
csak széljegyzetek.

7.

Gólyaraj indul,
messze. Hagyd a szemednek,
hogy elérhesse.

8.

Búcsúzó fecskék:
villanydrótra pingált
kottafejecskék.

9.

Verébhád gusztál
elhagyott fecskefészket:
– Ez, építészet!

10.

Érzi, a menni
kell rettentő mágnesét,
rijó madár-ék.

11.

Torlódó őszi
vonulás, mint télen a jég,
úgy zajlik az ég.

12.

Őszcsillag-este,
vakon vadlibák húznak,
nagy perlekedve.

13.

Felvágta erét
az erdő, már csupa vér
zöldje, s elalél.

14.

Új őszi versem,
a zizegő avarral
együtt szavalom.

15.

Harapják bőröm!
Harlekinkaticáktól
kipettyeződöm.

16.

Szőlősorok közt,
vigan, puttonyos futkos.
Mindene mustos.

17.

Mézízű szőlőn
becsípve, darázs dönög.
Majd körbepörög.

18.

Elhagyta kését
egy szédült szüretelő.
Most: szünetelő!

19.

Ószfény. Ökörnyál
arcomon ezüstöl. Egy
kémény már füstöl.

20.

Dróttá megérett
szőlőkacs vedlő vesszőt
tart oly makacsul.

21.

Ködből nap fénye
villan, s tengeritáblák
borotvaéle.

22.

Szégyentől feszül
a nyárfa, s nesztelenül
lemeztelenül.

23.

Diófa terhét
nagy bottal verték, ágát
vérig sebeztek.

24.

Feltörve titka
ez egy: minden dió egy-
forma agyforma.

25.

Temetőfények,
szép, befelé égő el-
csendesülések.

26.

Halottak estjén
főt hajt velem gyertyaláng,
s borzas krizantém.

27.

Ne fázzanak ők –
éjbe kapjon lángotok,
gyertyás temetők!

28.

Nyilazó frontok
vágtaznak gyors lovakon,
át, homlokomon.

29.

Borzong a lélek:
kora estékre soha
reggeledések.

30.

Végtelen varjak,
a nehéz felhőkből nagy
havat kavarnak.

31.

Ablakunk, éjjel
a fagyok, jégcsipkével
elfüggönyözték.

32.

Havat hord a szél.
Bénít, mindent befedő
ítéletidő.

33.

Ordas éjszaka,
bent nem ért el, a fagyban
holt-madár jaja.

34.

Hóban lélek lép.
Csillagot rajzol cinke,
icipicinykét.

35.

Hallom: az ablakon
halkan hópihe koccan,
s vár, moccanatlan.

36.

Égi hópihe!
Az ég szállt a magasból
rám, a földre.

37.

Dérütötte fák.
Szirmát bontja jégvirág,
csönd-fehér világ.

38.

December – fehér
vásznon, fehér ecsettel
mázol a mester.

39.

Tárlat nem hat úgy
rám, mint az adventi éj
csillagképei.

40.

Mint gyermekmagam,
már lányaim is hallják:
kinn, angyal suhan.

41.

Itt a karácsony!
Ragyogjon ránk fénye, s az
árnya ne ártson.

42.

Mint a nagy fának,
szorítsunk helyet a
kis Jézuskának.

43.

Ajándékhalom.
Szeretet volna, vagy csak
fenyőfaalom?

44.

Ellobbant gyertyánk
csonkja nem magasztal, s már
helyén az asztal.

45.

Mint ördögszekér,
szalad a száraz fenyő,
ha görgeti szél.

46.

Óh, Szilveszterem!
Hol az Új Év, s hol járok
így, félmeztelen?!

47.

Kérem új évre:
vágjunk bele, s majd neki
legyen csak vége!

48.

Új év, új tervek!
De, ezek többnyire, még
ki sem telelnek.

49.

Szánnak, mert szánom
fának csattant, s nyoma nőtt
szánomnak számon!

50.

Párom kuncog csak
hóból gyúrt golyómon, hát
meghógolyózom.

51.

Kezembe ütött
jéghideg. Hol a kéz? Az
a jó kézmeleg?!

52.

Szép, férfi-telem
most nemtelen, csordogál
csak az ereszen.

53.

Enyhe január
után, rügyet-lelket öl,
ordas február.

54.

Ezer ágyúja
Tél-tábornoknak lő, s lőn
millió kátyúja.

55.

Zsuzsanna-napja.
Mára minden madárnak
megjön a hangja.

56.

Belénk hűl a vér,
e tél béklyózta tavasz
mire ideér.

57.

Tél ránk mordul még,
de tavaszba fordul már
szép szédületünk.

58.

Legelső virág!
Oly fehér, mint egykoron,
szép menyasszonyom.

59.

Szobámba viszlek,
barkaág, s szemed selymével
nézek vissza rád.

60.

Hová sietnél,
tavasz kék egén pörgő,
csöpp rozsdalevél?

61.

Petőfi Sándor!
Márciusod szívemen
kikokárdázom.

62.

Jönnek a jelek.
Hű érzékszerveim, most
fegyelmezzetek!

63.

Jönnek a jelek:
az alig rezdülők, s mik
szétfeszítenek!

64.

Hiába Sándor,
József, Benedek – befagy
még a feneked!

65.

Sándor, József, meg
Benedek – nosza, szenes-
zsákba veletek!

66.

Nem cipel zsákot
Sándor, József, Benedek.
Ők a melegek!

67.

Bolond április!
Apja-anyja, s nagyapja,
mindegyik dilis.

68.

Megjöttek! – mondta
anyám, s vele a fecskék
ezt csicseregték.

69.

Afrikában is
így köszöntik a gólyát:
– Hát megjöttetek?!

70.

Fű, fa, virág és
madár már egy zenekar:
zeng szép tavaszunk!

71.

Tedd ujjad érre,
majd az éjjel született
juharlevélre.

72.

Harmata tiéd,
májusvirág illata
édesanyádé.

73.

Május-reggellel
csordultig telve, karcsú
tulipán kelyhe.

74.

Már illatukkor
fáj, hogy fehér jázminok
szirma szállni fog.

75.

A búza – élet.
Ám, mégis e tűzpipacs
pirosa éltet.

76.

Megrajzolt lélek,
színe-szárnya elragad.
S hinnéd: lepke csak?

77.

Szép, tizenkét kék
lepkét láttam szívni, mély
keréknyom nedvét.

78.

Ne marjon szégyen,
ha pillangót pillantasz
tehenlepényen!

79.

Tisza virága:
mély iszaból nyíló nász
fény-haláltánca.

80.

Te lehetsz a Nap,
szitakötő szárnyán, ha
meglátod magad!

81.

Énekük csodás,
miként az a szüntelen
rigófutkosás.

82.

Kelő nap fénye
tükrözött szemébe, és
nádszálremegés.

83.

Tóból villan ki
egy keszeg: – Ti trükköztök,
én tükröztetek!

84.

Nyakamra szomjas
szúnyog száll, s már szájában
színes szívószál.

85.

Lebukik, s úszik
a réce. Kis tavunk leg-
jobb tengeréce.

86.

Katica lénye,
hogy pöttyös, s ujjbögünkről
az égbe röpdös.

87.

Boldogan repes
galamb szárnya, de rajta
a héja árnya.

88.

Hol már, pipitér?
Elfújt ernyőd messze jár,
vissza sose tér.

89.

Bogáncsból raktam
bababútort, majd fogtam,
s hajadba dobtam.

90.

Tejes tengerit
törtem neked, egy babát:
fésülgesd haját.

91.

Lepkekergetés!
Nem is futás volt az, de
pillerepkedés!

92.

Kölyök-riadó
volt mezítlábunknak a
tyúkosautó.

93.

Hiába várom:
játzásomból, hogy anyám
hazakiáltson.

94.

Szép kardvirágok,
eleven nyarunkat fel
ne nyársaljátok!

95.

Esőért sírnak,
harcban élüket veszített,
kicsorbult füvek.

96.

Már ömlik az ég,
s földön pukkadozik a
sok légbuborék.

97.

Senki nem kérdi:
félsz-e a zivatarban
madárijesztő?

98.

Szivárvány feszül.
Hogy élhatsz alatta, ily
reménytelenül?!

99.

A szisszenésre
rezzent fel, s hogy serked
a rózsá vére.

100.

Szent Lőrinc könnye:
hulló csillagok. Majdan
velük csordulok?

101.

Áldássá érjen
késünk rajzolt keresztje,
az új kenyéren.

102.

Fénye még nyári,
kézben ősz illata, már
egész kosárnyi.

**FÉNYBEN TÁNCOLÓ
PORSZEMEK**

103.

Nevetek, nevetsz.
Szeretlek, szeretsz – miközben
jól rám esteledsz.

104.

Mintha a vaknak
színeznéd, ezt a képet
úgy fessd magadnak!

105.

Szerelmem örök,
mint tóba dobott kőtől
a hullámkörök.

106.

Elvirágzott, szép
pillanataink szirma
mind arcunkba hull.

107.

Úgy tűnt, megállt
a pillanat. Szívütésnyi
csak, mi kimaradt.

108.

Egy pillanat, egy
pilla csak, mi szemedről
arcomra ragadt.

109.

Lányomnak labda
vagyok. Hol elgurít, hol
feldob magasra.

110.

Én szép lányaim.
Én szép álmaim. Fények,
világ árnyain.

111.

Úgy nézek, hogy ne
lássátok, én lányaim,
mint nézek rátok.

112.

Cérnát a tübe,
úgy láttam, anyám, mintha
csak napot fűzne.

113.

A liszt fészkebe
anyám felüt egy tojást.
Szép napragyogást!

114.

Megtöpörödtél,
csöpp madár lettél, anyám,
elbír fecskeszárny.

115.

Harangszó rian.
Minket feketéllnek most,
anyám, annyian.

116.

Táncolni, veled
egy végtelen dallamra,
felkérlek, anyám.

117.

Holt apám, anyám,
s öcsém, ha dideregnék,
jöjjetek körém!

118.

Földsáncból a vár.
Szabolcs szentháromsága
mindig hazavár.

119.

Szent László király,
falum védőszentjeként
magasodj fölénk!

120.

Hív e régi kép,
hol fényes kapa volt a
föld, s lavór az ég.

121.

Van, ki nem láthat
napot, mégis fényben él.
Őbenne ragyog!

122.

Mint pap az ostyát,
mutasd fel arcod fényét,
s hagyd a zsolozsmát.

123.

Mindkettő hibád:
csak veled, s ha nélküled
kerek a világ.

124.

Az vagy, ami a
figyelmed. Így rajzold
házad, szerelmed.

125.

A föld felett, s az
ég alatt, e szűk térben
egyedül maradt.

126.

Melegítsd: fázik,
ki csillagvert hittel is
kint éjszakázik.

127.

Élünk idegen
világban, egy kozmosznyi
jégzúzmarában?

128.

Ki, s miként meri,
e káoszból önmagát
megteremtteni?

129.

Fényben táncoló
porszemek lennének csak itt,
mi is, emberek?

130.

Gyertyát gyújtanék,
ha nem lenne most ilyen
átkozott sötét.

131.

Mély, kemény karcot
vájnak szép lelkeinkbe,
rossz emberarcok.

132.

Rácsainkon át,
bevéssük a szabadság
szép szimbólumát.

133.

Mint dühödt darázs,
ablakközbe zárva, úgy
zöngsz a világra.

134.

Félve felriadsz:
nem maradt más esélyed,
már csak önmagad!

135.

Nem válik ketté
tenger, mégis megtelik
elveszettekkel.

136.

Igazteremtés
nem volt új Édenünkben,
csak kígyóvedlés!

137.

Kapitalista
már a szocialista.
S eltűnt a lista!

138.

Csak hunyjak szemet,
s te, szemet hunysz felettem,
hű ellenfelem?!

139.

Ott sertepertél,
ahol, csak hiszed, hogy te
már felsepertél.

140.

Szélkakas fordul.
Merről jöhet a szél, majd
arra csikordul.

141.

...sem ismerőse –
s ki tükrödből néz rád, már
nem ismer ő se.

142.

Kik forgathatják
átmázolt magyarságunk
Rubik-kockáját?

143.

Nézem hazám, mint
önmagam. Én hazátlan,
míg ő fiatlan.

144.

Öntelten nézi:
ez elorzott földek már
fiaiéi!

145.

Népünk ünnepe! –
zeng a szónok, s népünkben
felforr az epe.

146.

Naggyá nőtt árnyam
töpreng: szolgáljon-e, vagy
őt én szolgáljam?

147.

A képviselő
képvisel – oda se megy,
vagy már lép is el!

148.

Jégvert szemek nagy
könnyét sose törölték,
felitta a nap.

149.

Elküldött ezer
önéletrajza kiált:
Ő, ne vesszen el!

150.

Ti, fiatalok!
Mindent itt hagyatok? Csak-
mert fulladtatok?!

151.

Új városkával
újra meghal egy falu.
S nem marad tanú!

152.

Hány lelkes falu?
Egyre kevesebb. S egyre
lelketlenebb is!

153.

Welcome! – falu-
tábla üdvözöl. Ajtót
így nyiss anyádra!

154.

Túl sok kín, és túl
sok ima hullik-zúdul
kis templomunkra.

155.

Túl sok előjel
vetíti ránk képét, túl
nagy hangerővel.

156.

Semmi biztató:
a szóáradattal csak
elfolyik a szó!

157.

Én, és közönyöm,
jól vagyunk. Kérdését
meg sem köszönöm!

158.

Nagy levágói
minden útnak, egyenest,
így, hová jutnak?

159.

Álmunkat állják
sűrűn, közönnyel kitett,
harmincas táblák.

160.

A Hold oly kerek –
lám, szegletekbe préselt,
kockaemberek!

161.

A vers alakít,
nem én a verset. A Nap
is engem vakít.

162.

Weöres Sándor és
Csöngé csengettyűs csöndje
füledbe csöng-e?

163.

Lepkegyűjtemény.
Kinek varázslat, halott
szárnyak, tű hegyén?

164.

Nyárfánk fölöttébb
nyugtalan, teknővájó
fürkészi törzsét.

165.

Hol már a lóca,
tót uram, s a lócának
a jó palóca?

166.

Szivar-istenek
füstölik világunk, hogy
szemek égjenek.

167.

Szegény, Szíria!
Húzhatjuk a vonást, ez
USA-széria?

168.

Auschwitz – még ma
is éget. Fel-felfűtik
a kemencéket.

169.

Az Auróra,
egy hajnalon, lőhet még
az euróra.

170.

Nagy-Európa
zenekarát megsínyli
az Örömóda.

171.

A gyógyszervilág
kezeli az euró
neurózisát?

172.

Mély seb lenne csak?
A törzsünk vágta szét a
Trianon-vonat!

173.

Kik dédelgetnék
kis hazám, Európa
kitett gyermekét?!

174.

Mennek már annyin,
hazát is hagyva, a Föld
hangyaútjain.

175.

Ez vár mindkire:
bevésett név, két szám, s egy
gyöngye versike.

176.

A lét utáni csend
tébolya őrijít. Ezért
vagy oly tétova.

177.

Múlásuk mögül
a por üzen, és jelöl
ki örökösül.

178.

Magként morzsolja
ujja közt, s kipereg a
túlérett idő.

179.

Napellenzőnek
emeled kezed, már ha
gyöngye is szemed.

180.

Hírharangszó száll.
Aszott tenyér csattan és
fojt a kendőszár.

181.

Elvégeztetett.
Ő sem élt másként, mint ki
halni született.

182.

Elvégeztetett.
A nyitott szív, ma: kórkép.
Elvéreztetett.

183.

Elvégeztetett.
Ravatalán: szürke kép,
s színes képkeret.

184.

Megjön az eső! –
sápítózik az anyját
aznap temető.

185.

Én szülő, és te
szülő, de a gyermekünk
is már ő-szülő.

186.

Majd a gyerekek! –
mondjuk, mint szüleink rég.
Ők, úgy is hitték.

187.

Jégvirág-arcok
a buszok ablakára
fagynak a nyárban.

188.

Délelőtt-buszok,
hozzájuk hangolódnak
fuvola-botok.

189.

Kormos üvegen
át, nézem szép arcuk nap-
fogyatkozását.

190.

Csúcsra járátva
döntött meg csúcsra csúcsot,
s halálba csúszott.

191.

A Kancsendzöngát
naponta megmásszuk. Csak
nincs híradásuk!

192.

Földben vagy jégben?
Mindegy: porszemként élni,
vagy hópihében.

193.

Dumuzi! – hívta
Jákob Józsefet, s többi
fiát – többinek.

194.

Fája sem redves –
nem tudta Káin, füstje
miért nem kedves?

195.

Öt sebből vérző
haláltusák értik csak
a hit Krisztusát.

196.

Nem süket Isten,
sem vak. Én dolgom: halljon
és rám tekintsen.

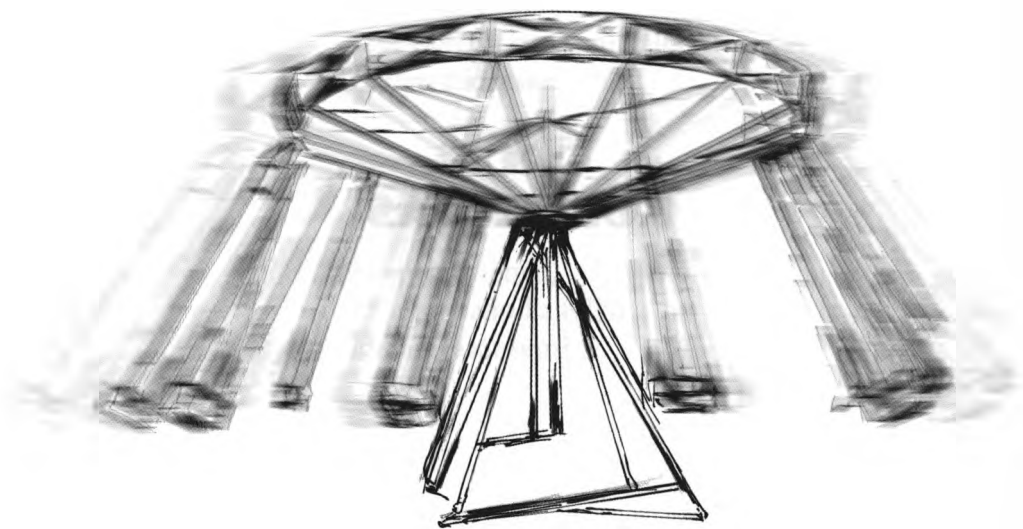
197.

Hogy is értenéd,
ha nem hallod a folyó
hullámzását sem?

198.

Védtelen szívvel,
szüntelen kérlel s riad,
szép emberfiad.

**ÖRÖK
KÖRFORGÁS**

199.

Örök körforgás
az Élet – lehetsz híres
még, ringlispíles!

200.

Tüzet raktam. Füst
a szépre száll, pernye meg
a tűzoltókra.

201.

Röpül lábasa!
Így zajlik fölöttünk a
vacsora-csata.

202.

Mi volt, megittuk.
Szegény félholt Palit meg-
még hazavittuk.

203.

Feltartott ujjal
(ez kocsmai haiku)
kikér az IQ.

204.

Gyermekkorától
kiköpött apja. Így hát
ő is kiköpött.

205.

Nem üres a szák,
hiába mondják. Már egy
pontyon túl vagyok.

206.

A partra vetett
hal, csak azért tátogat,
mert fullad, szegény.

207.

Megtisztítanám,
ha e vergődő ponty, úgy
nem pikkelyne rám.

208.

Biciklivázon
vittem kedvesem, s vágyva
vágytam, hogy rázzon!

209.

Volt egy nagy titka.
Talán száznak csak, kinek
elkottyintotta.

210.

– Így görbüljek meg,
mint az ujjam! Később, úgy
meggörbült, szegény.

211.

Sürgősen felvesz
új hajtókat a Dirr-Durr
Vadásztársaság.

212.

A hajó után
kötött uszály, csak azért
úszik, mert muszáj.

213.

Reggeli köpet
sárgáll a járdán. Ugyan
mivel öblöget?!

214.

A kőműves, hogy
elbontotta állását:
állásnélküli.

215.

Ma felhívott egy
szabadkőművest, vélvén:
szabad kőműves.

216.

Odafent állván,
borult az állvány, s már lent
jajgat a járdán.

217.

Nem jön a Marsra,
szomszéd? – Ha elmennék is,
oszt mit hozhatnék?

218.

Nem jön a Marsra,
szomszéd? – Én holdra, meg a
hektárra megyek.

219.

Nem jön a Marsra,
szomszéd? – Na, kedves szomszéd,
mars a p.csába!

220.

Éj leple alatt
letarolták az Édent.
A bicaj szétment.

221.

A hűtőnk üres,
a háromszáz literes.
Ez bődületes!

222.

Áh, nem uzsora,
csak tudd: mennyi az annyi,
mert neked annyi!

223.

Lesújt a macséta,
s már csupa vérpecsét a
szép, világos ruhád.

224.

Úgy járjon ránk a
sok segély, mint szőlőre
jár a seregély.

225.

Csak enyhe élccel
támadt a favágó, meg
egy Stihl-fűrészsel.

226.

Egymást váltja a
sok ciklon, oszt eltűnik
a biciklinyom.

227.

Jaj, az egész ház
sűrű korom, villám gyűtt
a konnektoron!

228.

Póznára mászott,
s mint egy tűzijáték, ő
is úgy szikrázott.

229.

Hosszú a váró-
lista, addig kinő a
fél lábad, Pista!

230.

Aranyerem én
kezelem, már másságom
is beismerem.

231.

Ha nem hamvadok,
megesznek majd a nyűvek.
Ennek örüljek?!

232.

Végtelen a vágy –
s csak sejlik a jövő, a
végtelenül lágy.

233.

Csúszásgátlót vett
a kádba, síkosítót
meg asszonyába.

234.

Ezerkettedik
éjszakán nincs mese. Se
here, se zádé!

235.

Reklámból bája
elragad, csak ne lenne
körömgombája!

236.

A Hungaroring
Mogyoródon – s hungaroring-
yók, mogyoródon.

237.

Ha, én ezt a nőt,
mint egész rendszert nézem,
hát, egy kurva jó!

238.

Úszom a százat,
mint senior. Odakint,
hogy mért paráznak?!

239.

Tempózok százat.
Mit nekem, század? Csak nő
fújja majd számat!

240.

Úszom, csak úszom.
Túl, háromszor húszon.
Ezt is megúszom?!

241.

Egy, kettő, három,
még gyöngé zsibbadásom –
fogon a fogó!

242.

Ne rúgd az ágyat!
Csak csippengetik szépen
a prosztatát!

243.

Szmena, Zenit, majd
egy Nikon – és CT-je
a harmadikon.

244.

Papón márkás mez,
baseballsapkán hosszú sild.
Egy kissé pikírt!

245.

Adidas-felső
papón, s lesz Nike-nadrág.
Ha, épp ráadnák!

246.

Ez felvidített –
szólt a boncmester. – Végre,
egy vidám halott!

247.

A rongyot rázzák
akkor is, az öreget,
ha pelenkázzák.

248.

Tata reggel a
buszhoz futott – farába
még belerúgott.

249.

Parkinson-kórral,
egész korsóval, söröm,
mind kilötpölöm.

250.

Képzelet adja:
nagyapa sms-ét
nagyfi fogadja.

251.

Képzelet adja:
nagymama a PIN-kódját
mint nyomogatja.

252.

Képzelet adja:
dohánykertész papónk, be-
nyit a trafikba!

253.

Kurva mind! – mormolt
nagyanyám, főként balett-
táncosra orrolt.

254.

Már szenvedélyed:
elromlott szerelmed, mint
kell szétszerelned.

255.

Sétáltatnak – szól
a tacskó: a gazdi, meg
a nájljon zacskó.

256.

Kibújt a kukac
a cseresznyéből, s kérdi:
– Utánam kutatsz?

257.

Varjú – előttem.
Addig sandított rám, míg
fel nem repültem.

258.

Szállnak a varjak.
Arany Pálma-díjas, nagy
filmet akarnak.

259.

Modern nemzedék:
parabolaantennán
csúszkál egy veréb.

260.

Pókfocizik pók,
s jól! Hamar légy rezgeti
meg a hálót: gól!

261.

Kis vakondom,
ne vedd zokon, ugrálok
a túrásodon!

262.

Hetykén úgy fekszik
Lenin ott, mint aki élt,
él és élni fog!

263.

Házra kitéve
fekete zászló. Meghalt
Fekete László.

264.

Szívbéli huszár
volt, s amúgy, huszárosan
jött rá a roham.

265.

A bográcsban főtt
körömpörkölt miatt lett
a körmöm pörkölt.

266.

Rókát mintázott
a hóra. Mély ihlet tört
az alkotóra.

267.

Végighányta a
magánhangzókat, de az
á-nak párja nincs!

268.

Azzal henceg Bolt:
a nők mindegyike csak
futókaland volt.

269.

Reggeli futó-
verseny konyhánkban. Pfuj, mert
megint a tej nyert!

270.

Penge – torkomon.
Ömlik a vér. Nyugi, csak
borotválkozom!

271.

Ez kánikula!
Gyula üde strandján is
meggyúl a Gyula.

272.

Mint téli nyárfa,
oly szürke, s levéltelen
a postaláda.

273.

Sok szép, új ernyőm
vonat vitte el, vagy fel,
egy bolond felhő.

274.

Iljusin gépén
a lépcsőn lefelé a
legnagyobb élmény.

275.

Tupoljev gépén
nem volt helyén gyomrom, sem
végén a gégém.

276.

Antonov gépén
kis gyár fölött repültünk,
s velünk a kémény!

277.

Nagy Testvér hív, csak
lessél lyukba, s ámulhass,
hogy az anyjukba!

278.

Reflektorfényt kap
a tököm, a Villába,
ha beköltözöm.

279.

Fekete Pákó
fehér lovon, veretve
lesz tarsolyomon!

280.

Óh, bikicsunáj,
bikicsunáj, megcsuklat
még a csukamáj.

281.

Mégis csak csinált,
bár kis falu Zaba, nagy
Zaba-fesztivált!

282.

A falunap úgy
ért véget, jól megverték
a sztárvendéget.

283.

Torkos csütörtök,
zsíros torok – csapjatok
ránk, szíjostorok!

284.

Egy értekezlet
sikerét a felkínált
pogácsák adják.

285.

Édesszájú és
roppant falánk. Lenézi
a kosárpalánk.

286.

Tántorog haza
Józsi, a kocsmárosnál
bedőlt hiteles.

287.

Trallalalla, tral-
lali – hangja is rémes,
jön a jégkrémes.

288.

Csak futkosnak a
kamionok, s mögöttük
csúf, kani-nyomok.

289.

A csöppségeknek
volt nagy ikon: Pap Rita,
s a paradiom.

290.

X-faktor! Benne
faktor, pikszis, s lábában
ott a nagy X is!

291.

Srácok, tarajjal!
Bennragad, szép kakasok
torkán, a hajnal.

292.

Ittam konyakot.
Úgy volt az Napóleon,
mint én, Kutuzov!

293.

Kristálycsillárban
egyetlen égő égő,
elégé égő!

294.

PéNZ híján, fejben
lottózott, s az ostoba,
így se nyert soha!

295.

Egy idő óta
elég idióta, hát
meg még azóta!

296.

Terepjárómmal
én vagyok Isten –, ha van
terep, ha nincsen!

297.

Hende, ha Handa
lenne – a hadserege:
egy handabanda!

298.

Bekötötték már
a branült, a sérültbe,
ki Trabantban ült.

299.

Mai fociban
a régiből nincs semmi,
csak a térdficam!

300.

Már itt a vége,
s mehet végre, kinek nagy
a mehetnékje.

A kötet megjelenését támogatták:

Csegei László, Szabolcs község polgármestere

*

Bede József, Szabolcs Takaréék

*

Bencze Antal, KE-VÍZ 21 Építőipari Zrt.

*

Kéningér András, Nyírség Trans Kft.

*

Pásztor András, Timár

*

Radóczy János, Szabolcsi Halászati Zrt.

*

Timár-Gumi Kft., Timár

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

E kötet első része követi leginkább az ős-haikut, az évszakok szerint sorjázó versikékkal. Itt kora ősztől késő nyárig tart utazásunk. A második részben egy másfajta természet, az ember természetrajza jelenik meg, szándékaim szerint. Ugyanezen elképzelés teremtette a humorosabb hangvételű harmadik fejezet haikuit is. Vers-életem eme legújabb darabjai, úgy vélem, jó tanítómestereimmé váltak-válnak világunk érzékletesebb érzékelésében, s talán a láttatásában is. Megvallom: a születésükkor némelyikük még engem is meghökkentett!

Címeiket szándékosan nem adtam. Esetenként mesterkéltnek, s így visszatetszőnek érzem e rövid versikék kierőszakolt felcímkézését, amely címek, akár túl is nőhetik e parány versek méretét. Úgy gondoltam, az enyéim olyanok legyenek, mint a görög filozófus kis madara. Csak hang – és semmi más. A mezei pacsirta égi dala!

Lefler György

E-mail: leflerg@freemail.hu

Eddigi köteteim: *Csak csönd, 2010.*
Sodrásban, 2012.
Fütyül a dió, 2014.

